

Sinklars vísa

1.
Hr. Sinklar drog over Salten hav,
mod Norrig hans kurs monne stande;
blandt Gudbrands klipper han fandt sin grav,
der vanked så blodig en pande.

*Vel op før dag
de kommer vel over den hede.*

2.
Hr. Sinklar drog over bølgen blå
for svenske penge at stride:
Hjælpe dig Gud, du visselig må
i Græsset for normanden bide.

3.
Månen skinner om natten bleg,
de vove så sagnetlig trille;
en havfru op af vandet steg,
hun spåede Hr. Sinklar ilde:

4.
"Vend om, vend om, du skotske mand!
det gælder dit liv så fage;
kommer du til Norrig, jeg siger fo sandt
ret aldrig kommer du tilbage!"

5. "Led er din sang, du giftige trold,
altidens du spår om ulykker;
fanger jeg dig engang i min vold,
jeg lader dig hugge i stykker."

6.
Han sejled i dage, han sejled i tre
med alt sit hyrede følge,
den fjerde morgen han Norrig mon se,
jeg vil det ikke fordølge.

7.
Ved Romsdals kyster han styred i land,
erklærede sig for en fjende;
ham fulgte efter fjorten hundrede mand,
som alle havde ondt i sinde.

8.
De skændte og brændte, hvor de drog frem,
al folkeret monne de krænke;
oldingens afmagt rørte ej dem,
de spotted den grædende enke.

9.
Barnet blev dræbt i moderens skød,
så mildelig det end smiled;
rygtet om denne jammer og nød til
til kærnen af landet iled.

10.
Bavnen lyste og budstikken løb
fra grande til nærmeste grande;
dalens sønner i skjul ej krøb,
det måtte hr. Sinklar sande.

11.
Soldaten er ude på kongens tog,
vi må selv landet forsvare;
forbandet være det niddingsdrog,
som nu sit blod vil spare."

12.
De bønder af Våge, Lesje og Lom
med skarpe økser på nakke
i Bredebøjgd tilsammen kom,
med skotten vilde de snakke.

13.
Tæt under lide der løber en sti,
som man mon kringen kalde;
Lågen skynder sig der forbi;
i den skal Fjenderne falde.

14.
Riflen hænger ej mer på væg,
hist sigter gråhærdede skytte;
nøkken opløfter sit våde skæg
og venter med længsel sit bytte.

15.
Det første skud hr. Sinklar gjaldt,
han brøled og opgav sin ånde;
hver skott råbte, da obersten faldt:
"Gud fri os af denn vånde!"

16.
"Frem bønder, frem, I norske mænd,
slår ned, slår ned for fode!"
Da ønsked sig skotten hjem igen,
han var ej ret lystig til mode.

17.
Med døde kroppe blev kringen strø'd
de ravne fik nok at æde, -
det ungdomsblod, som der udflød,
de skotske piger begræde.

18.
Ej nogen levende sjæl kom hjem,
som kunde sin landsmand fortælle,
hvor farligt det er at besøge dem,
der bo blandt Norriges fjælde.

19.
End knejser en støtte på samme sted,
som Norges uvenner mon true.
Ve hver en nordmand, som ej bliver hed,
så tit hans øjne den skue.!